

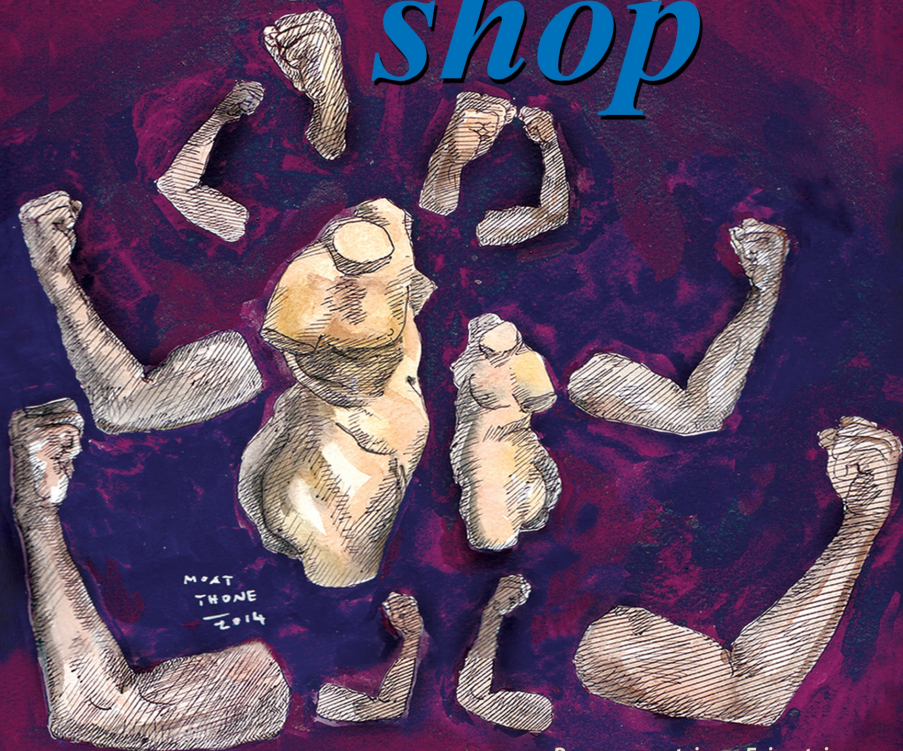
လူအပိုပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်

စာအုပ်

h u m a n b o d y

SPARE PARTS

shop

Romantic Fiction

ZAWTHIT

Translated By

Zaw Tun

ဆိုငံခွဲ(၁)

One

ဆိုင်တံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ၊ လေအေးပေးစက်က ထွက်လာတဲ့ အေးစက်စက်လေနဲ့အတူ အသားစိမ်းအနံ့၊ သံထည်ပစ္စည်းအနံ့တွေကိုပါ မရှုချင်ပဲ ရှုရှိုက်လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် အမုန်းဆုံးအနံ့ဟာ ဒီအနံ့တွေပဲ။ ကျွန်တော် နေ့တူဝဲ ရှုနေရတာ လည်း ဒီအနံ့တွေပဲ။ အော်... ဒါ ကျွန်တော့် အလုပ်ပေးကိုး...။

ပြောရရင် ကျွန်တော့် အလုပ်က လူအပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တစ်ခုရဲ့ ဆိုင်တာဝန်ခံ မန်နေဂျာ ဆိုပါတော့။ အစုရှယ်ယာတစ်ဝက်ကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရယ်ရာဝင်ဆိုလည်း မမှားဘူး။

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်မှာ ဦးနှောက်ကအစ၊ သွေးကြောမျှင်လေးတွေအဆုံး လူတစ်ယောက်နဲ့ ပါတ်သက်တဲ့ အပိုပစ္စည်း အားလုံးရတယ်။ အရေပြားလဲမလား။ အသွေးအသားလဲမလား။ နှလုံး၊ ကျောက်ကပ်၊ သရက်ရွက်။ အိုဗျာ... နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဆံချည်မျှင်လေးတွေ၊ မွေးညှင်းနုလေးတွေကမစ ခင်ဗျားစိတ်တိုင်းကျ လဲလို့ရတယ်။ သုံးစက္ကန့်ကို တစ်ခါလောက် အရောင်းပြောင်းပေးတဲ့ ခြေသည်း၊ လက်သည်းလေးတွေ တပ်မလား။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်သာ လာခဲ့။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ပါတ်သက်ပြီး မရဘူးဆိုတာ မရှိစေရဘူး။

ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမက လေးယောက်။ ပစ္စည်းသယ်၊ ပစ္စည်းပို့ ကောင်လေးသုံးယောက်။ ခန္ဓာဗေဒ အစားထိုး ခွဲစိတ်ဆရာဝန်က တစ်ယောက်။ သူ့ကို ကူမယ့် လက်ထောက်ဆရာဝန်ရယ်၊ သူနာပြုဆရာမ တစ်ယောက်ရယ်၊ အစားထိုး စက်ပစ္စည်းဆိုင်ရာ အင်္ဂါနိယာတစ်ယောက်ရယ်၊ ပုံတူမျိုးပွား သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်ရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ ကောင်မလေးရယ်။ ကျွန်တော့် လက်အောက်မှာ ဝန်ထမ်း စုစုပေါင်း ဆယ့်သုံးယောက်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က ရယ်ရာဝင် မန်နေဂျာဆိုပေမယ့် ဒီဆိုင်အပေါ် တစ်ဦးတည်းပိုင်တဲ့ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်လိုပဲ စေတနာထားတယ်ဗျာ။

ဒီ... လူအပိုပစ္စည်း ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို

စတင်တည်ထောင်တုန်းက ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်း မတည်ငွေနဲ့ စခဲ့တာ လေ။
ခုတော့ နှစ်တွေကြာလာလို့ ဒီဆိုင်အပေါ် သံယောဇဉ်က အတော်ကြီးနေပြီ။
ဒါ့ကြောင့် အကျိုးအမြတ်များပြီး ကုန်ကျစရိတ်နည်းအောင် ဝန်ထမ်းတွေကို
လိုအပ်သလောက်ပဲ ခန့်ထားတယ်။ အရေးမပါတဲ့ အသေးအဖွဲ့
အလုပ်တွေအတွက်ကတော့ စက်တွေနဲ့ပဲ လုပ်တော့တယ်။ လခပေးစရာမလိုဘူး။
လစာနဲ့လို့ ဆန္ဒပြမှာ မပူရဘူး။ မပြောပလောက်တဲ့ စက်ပစ္စည်း
ပြင်ဆင်ထိမ်းသိမ်းစရိတ်လေးတော့ ရှိသပေါ့။ ဟဲ... ဟဲ... မပိုင်ဘူးလား။

*

ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ...

ကိုယ့်အတွက် လိုအပ်တဲ့ အပိုပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်ဝယ်၊
ဆိုင်မှာတင် တစ်ခါတည်း တပ်ဆင်ပေးသလို။ ပစ္စည်းပဲ ဝယ်ပြီး ကိုယ်နှစ်သက်ရာ
ဆိုင်မှာ သွားတပ်ချင်ရင်လည်းရတယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ဆိုင်မှာဝယ်ပြီး၊ ဆိုင်မှာတင် တစ်ခါတည်း တပ်ရင်တော့ ဝယ်ယူတဲ့ ပစ္စည်းနဲ့
ပါတ်သက်တဲ့ အာမခံကို အပြည့်အဝ ရမှာပေါ့။ သူများဆီမှာ သွားတပ်ရင်တော့
တပ်ဆင်သူကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အမှားနဲ့၊ သယ်ယူပို့ဆောင်စဉ်
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေအတွက် အာမခံ လုံးဝ မပေးဘူး။ ဒါ ဆိုင်ရဲ့
စည်းကမ်းပဲ။

ဆိုင်မှာ တင်ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းကတော့ အမျိုးအစားအစုံပဲ။

အမျိုးစားများပေမယ့် အုပ်စုခွဲကြည့်ရင် နှစ်မျိုးပဲရှိပါတယ်။ သဘာဝ လူ့ခန္ဓာကိုယ်က
ရတဲ့ ပစ္စည်းအစစ်နဲ့ စက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအတူပေါ့။ အဲဒီ နှစ်မျိုးမှာမှ သဘာဝ
လူ့ခန္ဓာကိုယ်က ရတဲ့ ပစ္စည်းက နဲ့နဲ့ရှုပ်ထွေးတယ်။ လူသေအလောင်းတွေကို
ပုတ်ပြတ်ဝယ်ပြီး ကောင်းတဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေးတွေတင် ဖြတ်တောက်ယူ
ပြန်သန့်ထားတဲ့ သုံးပြီးသား တစ်ပါတ်ရစ် ပစ္စည်းအဟောင်းနဲ့ ပုံတူမျိုးပွား

နည်းပညာနဲ့ ထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းအသစ်ဆိုပြီး နှစ်မျိုးလာတယ်။

လူသေအလောင်းတွေက ပြန်ယူထားတဲ့ ပစ္စည်းက ဈေးနှုန်း အချို့သာဆုံးပဲ။ ဈေးချို့သလို သူက ပစ္စည်းလည်း မှားနိုင်တယ်။

လူတစ်ယောက် သေပြီဆိုရင် ရင်ခွဲရုံတွေက ရိုးရာအစဉ်အလာအတိုင်း သဂြိုဟ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် သေဆုံးသူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပုတ်ပြတ်ရောင်းမလားဆိုပြီး မေးတတ်တယ်။ အဲဒီ လို မေးလို့ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုက ရောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ရင်ခွဲရုံ တာဝန်ရှိသူတွေက ကျွန်တော်တို့လို လူအပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်တွေကို ဆက်သွယ်တော့တာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ လာဝယ်တဲ့ဆိုင်က များနေရင် လေလံစနစ်နဲ့ ဈေးပြိုင်ပေး ဝယ်ရတော့တာပေါ့။ ဒါ့ကြောင့် တစ်ချို့ဆိုင်တွေက သူတို့ လေလံအောင်လာတဲ့ လူသေတွေကို ဖြတ်တောက် ပြန်ရောင်းတဲ့အခါမှာ အမြတ်များများကျန်အောင် သုံးမရတဲ့ လူအပိုပစ္စည်းတွေကိုပါ ပြန်သ။ အရောင်တင်ပြီး လိမ်ရောင်းကြတယ်။ အဲဒါမျိုးနဲ့ မိလို့ကတော့ ဝယ်သူခံပေရောပဲ။

ကိုယ့်ဆိုင်မို့ ကိုယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ကတော့ ဒါမျိုး လုံးဝ မရောင်းဘူး။ ပစ္စည်းမှန်၊ ဈေးနှုန်းမှန်။ ငွေထက် ဆိုင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို အဓိက ထိမ်းထားတာ။ အဲဒီ လို ထိမ်းနိုင်အောင်လည်း ဦးနှောက်နဲ့တော့ သုံးရတာ ပေါ့ဗျာ။

*

ဒီလိုလေ...။ ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ဆင်းရဲသားတွေ တက်တဲ့ အစိုးရဆေးရုံ သုံးရုံရှိတယ်။ အဲဒီ ဆေးရုံတွေက ရင်ခွဲရုံတာဝန်ရှိသူတွေကို ကျွန်တော်က အပိုင်ပေါင်းထားတယ်။ သူတို့ကို လူသေအလောင်း ရရ၊ မရရ ကျွန်တော်က လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး ပေးထားတယ်လေ။ ကျွန်တော့လိုလည်း ဘယ်သူမှ မပေးနိုင်တော့ အဲဒီ ဆေးရုံတွေမှာ လူသေတိုင်း ကျွန်တော့ဆိုင်က အအေးခန်း မှန်ကောင်တာထဲ ရောက်ရတော့တာပေါ့။ (အကောင်လိုက်

မဟုတ်တာလေးတော့ ခွင့်လွှတ်ပေါ့ဗျာ။) တကယ်တော့... ဒါ... ခေတ်အဆက်ဆက်
တွင်ကျယ်ခဲ့တဲ့ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုက နည်းဟောင်းကြီးပါ။

ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ ဒီဆေးရုံ သုံးရုံကို အပိုင်ချုပ်ထားနိုင်သမျှ
ကျွန်တော့်ဆိုင်အတွက် လိုအပ်သမျှ လူအပိုပစ္စည်း မပူရတော့ဘူး။ နောက်ပြီး
ဒီဆေးရုံသုံးခုပဲ ဆင်းရဲသားတွေက တက်နိုင်ကြတာလေ။

ကိုယ်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာ မိဘ၊ မောင်ဘွား ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့
ကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်ကလပ်ကို ရောင်းစားတယ် ဆိုတာမျိုးကလည်း မရှိဆင်းရဲသားတွေမှ
လုပ်ကြတဲ့ အလုပ်။ သူတို့ကို အပြစ်တင်လို့လည်း မရဘူး။ လူသေဆိုတာ
ဒီတိုင်းထားရင် ပုတ်သိုးဆွေးမြွေသွားမယ့် အသုံးမကျတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပဲ။
သဂြိုဟ်ပြန်တော့လည်း မြေဇာ ဖြစ်မယ်။ ပြာဖြစ်မယ်။ ဘယ်သူ့ အတွက်မှ
အကျိုးမရှိဘူး။

တစ်ချို့ ဆင်းရဲသားတွေ ချောလည်း ဆွေမျိုးတစ်ယောက် သေလို့မှ
သဂြိုဟ်စရိတ်တောင် ရှိရှာကြတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ တော့ သေဆုံးသူရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ့အမျိုး၊ ငါ့ဘကြီးရယ်လို့ ဘယ် သံယောဇဉ် ထားနိုင်ပါတော့မလဲ။
ဘယ်လောက်ပဲရရ လတ်တလော ဝမ်းရေးအဆင်ပြေရင် နည်းလားဆိုပြီး
ရောင်းကြရတာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ သူတို့ဟာ ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ။
ဈေးအရမ်းသက်သာသလို ဆင်းရဲသားတွေဆီက ရတဲ့အလောင်းက ဘာမှ
ခွဲစိတ်ပြုပြင် အစားထိုးမထားတဲ့ မူရင်းမပျက် သဘာဝ ခန္ဓာကိုယ်တွေ များတယ်။
ဒီလို ပစ္စည်းကောင်းရလို့ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ကော်တာပဲ။

*

ပိုက်ဆံရှိ သူဌေးအသိုင်းအဝိုင်းက ဒါမျိုး ဘယ်လုပ်မလဲ။ ကံတရားက
လိုင်စင်ဖျက်သိမ်းလို့ ဘာမှ သုံးမရတော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တယုတယနဲ့
အစဉ်အလာမပျက် သဂြိုဟ်ချင်ကြသေးတာ။ တစ်ချို့ဆို မိဘဆွေမျိုးသားချင်း

အသက်ရှင်တုန်းကတော့ ဂါရဝထား စောင့်ရှောက်ရမှန်း မသိပဲ။ သေခါမှ
လူမြင်ကောင်းအောင် အမြတ်တနိုး ငိုပွဲဆင် သဂြိုဟ်ချင်သူက ရှိသေး။
လူတိုင်းတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ချို့တတ်နိုင်သူများကတော့ ကွယ်လွန်သူရဲ့
ကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်ကလပ်ကို အပြီးအပြတ် လှူဒါန်းလိုက်တာမျိုးလည်း ရှိသပေါ့။
အမျှော်အမြင်နဲ့ ပြည့်စုံတယ်ပဲ ပြောရမလား။

အဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...။ အဲလို အလှူရှင်တွေ မသိတာ
တစ်ခုကတော့ ရင်ခွဲရုံတာဝန်ရှိသူတွေဟာ သူတို့ထက် ပိုပြီး အမျှော်အမြင်ရှိတယ်
ဆိုတာပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ လှူလိုက်တဲ့ မသာတစ်ခု ရပြီဆိုတာနဲ့
ရင်ခွဲရုံတာဝန်ရှိသူတွေက အဲဒီ မသာကို အလှူရှင်တွေ မသိအောင်
အင်ထုတော့တာပဲ။ အလောင်းရဲ့ သုံးလို့ရသေးတဲ့ အတွင်းအင်္ဂါတွေကို သူတို့ဆီမှာ
ရှိတဲ့ သုံးလို့မရတော့တဲ့ အတွင်းအင်္ဂါတွေနဲ့ လဲတာမျိုးပေါ့။ သိပ်လွယ်တာပဲ။
သပ်သပ်ရပ်ရပ်တာ မဖြစ်တယ်။

အဲလို အလှူရှင်တွေရဲ့ အတွင်းအင်္ဂါတွေဟာ ကျွန်တော့ဆီ
လိပ်စာမမေးပဲ ရောက်လာတော့တာပဲ။ ဒါမျိုးက ဆိုင်တိုင်း မဝယ်ရဲဘူး။
တရားမဝင်ဘူးလေ။ အစိုးရမင်းများဆီ ပေါက်ကြားသွားရင် ရောင်းတဲ့လူကို
ဖမ်းသလို၊ ဝယ်တဲ့ဆိုင်ကိုလည်း လိုင်စင်ပါသိမ်းတာ။ အခန့်မသင့်ရင်
ထောင်ပါကျနိုင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဝယ်တာပဲ။ ရင်ခွဲရုံတာဝန်ရှိသူတွေနဲ့က
မျက်နှာနာနေရတော့ မဝယ်လို့ မရဘူး။ နောက်ပြီး ဒီပစ္စည်းမျိုးက ဥပဒေမဲ့ဆိုတော့
သူတို့အနေနဲ့ ဆိုင်ပေါက်စေ့ လိုက်စပ်လို့လည်း မရဘူး။ ငြင်းရမှာ အားနာစရာ။
တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်တော် စိတ်မကြည်လို့ အင်တင်တင်လုပ်လိုက်ရင် သူတို့ခမျာ
ပြာလို့။ ဒါဆို အောက်ကြေးရပြီသာ မှတ်တော့။ အမြဲတော့လည်း မလုပ်ပါဘူးဗျာ။
သူတို့က လူရင်းတွေ ဥစ္စာ။

သူတို့ကလည်း ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဆရာဝန်လောက်သာ
မလုပ်တတ်တာ လူအပိုပစ္စည်းလဲတာ အတော်ကျွမ်းနေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါ်ယံ
ပစ္စည်းလဲရုံလောက်ကို ကျွန်တော့ ဆိုင်က ကိုယ်ပိုင်ဆရာဝန်တွေ မအားရင် သူတို့
ခေါ်လုပ်ခိုင်းရတယ်။ အရေပြားလဲတာ၊ မျက်ခုံးမွှေးလဲတာလို အသေးအဖွဲ
တပ်ဆင်မှုလေးတွေပေါ့။ သူတို့အတွက်လည်း အပိုဝင်ငွေ ရတယ်လေ။

သူတို့အတွက် ဒီလို ငွေဝင်လမ်းတွေ ဖန်တီးပေးနိုင်တော့ ကျွန်တော့ကို
သူတို့ လုံးဝ မလွန်ဆန်ရဲဘူး။ အခုဆို အစိုးရဆေးရုံ သုံးရုံရဲ့ ရင်ခွဲရုံတာဝန်ခံတွေဟာ
ဘယ်အချိန်ရိုက်ရိုက်ရတဲ့ ကိုယ့်အိပ်ထဲက ဖားတွေလိုကို ဖြစ်နေပြီ။ သေဆိုသေ၊
ရှင်ဆိုရှင်ပဲ။ လေးဆယ့်ငါးရာစု မန္တလေးရဲ့ လူအပိုပစ္စည်းဆိုင် လောကမှာတော့
ကျွန်တော့ကို ဘယ်ကောင်မှ ကျောလို့မရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်လေကျတော့လည်း နေ့စဉ် လူသေတွေကို
ဈေးဖြတ်ပေးနေရတဲ့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် စိတ်ပျက်မိတာ အမှန်ပဲ။
ရောင်းတော့လည်း ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်။ သွေးတစ်စက်စက်
အညှီနဲ့တစ်ထောင်းထောင်း။ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း အပြတ်အတောက်တွေ၊
အပိုင်းအစတွေ၊ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေနဲ့ မနက်မိုးလင်းပါပြီ ဆိုကတည်းက
လုံးလားထွေးလား ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားနေရတဲ့ ဘဝ။ ပျော်စရာ တစ်စက်မှ
မကောင်းပါဘူးဗျာ။ ဒီအလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေတာ ငွေရနေလို့သာပေါ့။

ငွေဆိုတာ လူ့ရဲ့စိတ်ကို ရွှင်မြူးစေတယ်လေ....

*

ကြေးရတတ်တွေ၊ လူချမ်းသာတွေက ကွယ်လွန်သူ
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ ရုပ်အလောင်းတွေကို မရောင်းကြဘူးဆိုတဲ့
သတ်မှတ်ချက်ကို အားနည်းစေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း
ကြုံလိုက်ရသေးတယ်။

အဲဒီ တုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ လူအပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်လေးဟာ ဖွင့်ခါစ။ သိပ်မကြာသေးဘူး။ အဲဒီ အချိန်က ဒီဆိုင်ဟာ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင်ရင်းနှီးမတည်ငွေ နဲ့နဲ့ စတင်တည်ထောင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် မိသားစု လုပ်ငန်းလေးပေါ့။ နောက်မှ လုပ်ငန်းရှယ်ရာ တစ်ဝက်ကို ထုတ်ရောင်းပြီး ဆိုင်တာဝန်ခံ မန်နေဂျာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ။ အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေကလည်း အခုပြောပြမယ့် အဖြစ်အပျက်နဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါတ်သက်နေတယ်လေ။

*

တစ်နေ့ ...

အတွင်းရေးမှူး ကောင်မလေး ကျွန်တော့် အခန်းထဲကို (ကျွန်တော် မခေါ်ပဲ) လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ လှမ်းဝင်လာတယ်။ သူမနာမည်က ဒေလီယာ။ မြန်မာ-အမေရိကန် ကပြားမလေး။ သွက်လက်တယ်။ ရဲတင်းတယ်။ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပြီး အလုပ်နဲ့ပါတ်သက်လာရင် ကျွန်တော့်လိုပဲ ဇွဲနဲ့ပဲကြီးတယ်။ ဒေလီယာမှာ အားနည်းချက်ဆိုလို့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒါ ရမ္မက်ဆန္ဒ ပြင်းထန်လွန်းတာပဲ။ ဒေလီယာနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းအတူ လုပ်လာတာ ဒီဆိုင်ဖွင့်ကတည်းကဆိုရင် သုံးနှစ်နီးပါး ရှိရောမယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေလီယာကို ကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မှ ရိုးသွားတယ်လို့ မရှိဘူး။

သူမ အခန်းထဲ ဝင်လာတိုင်း မျက်နှာထက် ခဏခဏ အသစ်လဲထားလို့ အမြဲ လတ်ဆတ်နေတဲ့ သူမရဲ့ ရင်နှစ်မှာဆီ ကျွန်တော့်အကြည့်က ဘာကြောင့် ရောက်ရောက်သွားမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။

“ဆရာ... SMPလာလို့...”

ဆယ်မိနစ်တစ်ခါ ဆိုးစရာ မလိုပဲ အရောင်းပြောင်းတတ်တဲ့ သူမရဲ့ နုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးနဲ့ စူတူမူတူလေး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်က SMPလဲ သမီး...”

“ဆေးရုံကပါ ဆရာ...”

“ဘယ် ဆေးရုံလဲ သမီး...”

“သမီးတို့ လင့်ချိတ်ထားတဲ့ ဆေးရုံတော့ မဟုတ်ဘူးဆရာ။ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတစ်ခုကပဲ”

ရွှေပိုးချည်ကို အထူးအမျှင်ထုတ်ပြီး တပ်ဆင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့ရဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ဟာ မသိမသာ မြင့်တက်သွားတယ်။ အံ့ဩစိတ်ကလည်း ရင်ထဲမှာ တစ်ရိပ်ရိပ်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူ လူချမ်းသာတွေသာ သေဆုံးလေ့ ရှိတဲ့ နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့လို လူအပိုပစ္စည်း ရောင်းဝယ်သူတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပါတ်သက်စရာအကြောင်း သိပ်မရှိလှဘူးလေ။

“သူတို့က ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“သမီးကို သူတို့က မပြောဘူးဆရာ။ ဆရာနဲ့ တွေ့မှ ပြောမယ်တဲ့။”

သူမရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့ရဲ့ ရွှေရောင် မျက်ခုံးမွှေးတစ်စုံဟာ ဒုတိယအကြိမ် လှုပ်ရှားသွားပြန်တယ်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဆရာ့ကို SMPပေး... သမီး။ ဆရာ သူတို့နဲ့ ပြောမယ်”

ကျွန်တော့ စကားအဆုံးမှာ ဒေလီယာက စားပွဲကိုပါတ်ပြီး စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကျွန်တော်ရှိရာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာတယ်။ အနားရောက်တော့ ကျွန်တော့ရဲ့ ညာဘက်ကနေ ရင်ခွင်ထဲကို စွေ့ကနဲ တင်ပလွှဲ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူမရဲ့ လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်တော့ လည်ဂုတ်သားပေါ် ချိတ်တွဲလို့။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို အားရပါးရပြန်ဖက်ပြီး ကျွန်တော် SMPပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

အခုခေတ်မှာ ဟိုအရင် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီ ခေတ်ဦးတုန်းကလို လက်ကိုင်ဖုန်းတွေ မသုံးကြတော့ဘူးလေ။ SMP(Skin Mobile Phone)လို့ ခေါ်တဲ့

အရေပြားထဲ မြုပ်ထားရတဲ့ ဖုန်းတွေပဲ သုံးတော့တယ်။ သက္ကရာဇ်ကလည်း လေးထောင့်လေးရာ နှစ်ဆယ်တောင် ရောက်ပြီကိုး။ နည်းပညာ တိုးတက်မှုက အံ့မခန်းပေါ့။ စက္ကန့်နဲ့အမျှ တိုးတက်နေတယ်။

နောက်ပြီး အခုလို လေးဆယ့်ငါးရာစုခေတ်ကြီးထဲမှာ ချမ်းသာအောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တွေဟာ SMPတွေကို သူတို့အရေပြားထဲ ထည့်မထားကြတော့ဘူး။ အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေရဲ့ အရေပြားထဲမှာပဲ မြုပ်ထားကြတော့တယ်။ နည်းပညာ တိုးတက်လာလို့ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံစိတ်ချရအောင် တည်ထွင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့်၊ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးဆိုတာတော့ အနည်းနဲ့အများ ရှိစမြဲပဲ။ ဒါကို ရှောင်လွှဲနိုင်ဖို့ အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေရဲ့ အရေပြားကို ကြားခံအဖြစ် အသုံးပြုကြတာပေါ့။

SMPတွေကို ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူး မိန်းမပျိုလေးတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်နေရာမှာ မြုပ်ထားတယ်ဆိုတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ လုပ်ငန်းရှင်တွေအတွက် ဂုဏ်တစ်မျိုးပဲလေ။ ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူး ကိုယ် ဘယ်လောက်ပိုင်တယ်ဆိုတာလည်း ပြရာရောက်တာပေါ့။ ပါတီပွဲတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေလို လူစည်ကားရာ နေရာမျိုးမှာတောင် ကိုယ့်အတွင်းရေးမှူးရဲ့ ပေါင်လုံးနှစ်ခုကြား ဝင်ပြီး အရေးတကြီး SMPပြောတဲ့ လုပ်ငန်းရှင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးမင်းတွေတောင် ရှိသေး။

ဒါတွေက ဒီခေတ်ကြီးမှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူးလေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့စရာ၊ ထိစရာ မလိုပဲ ကိစ္စပြီးလို့ရအောင် နည်းပညာတိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ ဒါလောက်က ရေးကြီးခွင်ကျယ် ကဲ့ရဲ့စရာ အပြုအမူမှ မဟုတ်တော့ပဲ။ အရေပြား တစ်ထောက်စာ အထိအတွေ့ကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငြိစွန်းကြတယ် ဆိုတာကလည်း နှစ်ဆယ့်ငါးရာစုလောက်က စိတ်ဓါတ်အဟောင်းကြီး။

SMPဆိုတာ အရေပြားထဲ မြုပ်ထားရတဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ စကားပြောရင်

နတ်က ထုတ်ပြောစရာ မလိုပဲ၊ စိတ်နဲ့လည်း ပြောလို့ရတယ်။ ဒီခေတ်လို စိတ်ရှိသမျှ အရာရာဖြစ်နေတဲ့ခေတ်မှာ အထိအတွေ့တစ်ခုကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကို မနိုင်ဘူးဆိုတာကမှ တကယ့်ကို လူကဲ့ရဲ့စရာ ရှက်စရာ ကိစ္စ။

ကျွန်တော့်မှာ SMPနှစ်လုံးရှိတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပြောဖို့ သီးသန့်တစ်လုံး။ လုပ်ငန်းကိစ္စ အတွက် တစ်လုံး။ အော်... ဒါနဲ့ စကားမစပ်။ ဒေလီယာရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်အစိတ်အပိုင်းမှာ ကျွန်တော့် SMP တွေကို ထားတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ...

နှစ်လုံးဆိုတော့ ဘယ်တစ်လုံး ညာတစ်လုံးပေါ့ဗျာ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ...

*

အာရှတိုက်မှာ အချမ်းသာဆုံး မြန်မာသူဌေးကြီး ဦးတိတ်ရှိန်။ မြန်မာနိုင်ငံသားဖြစ်လို့ မြန်မာသူဌေးလို့ ပြောရပေမယ့် ဦးတိတ်ရှိန်ဟာ တရုတ်လူမျိုး စစ်စစ်ကြီး။ ဒါလည်း မဆန်းပါဘူး။ အခုခေတ် မြန်မာပြည်ရဲ့ ကျိုကျိတ်ကန် ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးအယောက် တစ်ထောင်လောက်ဟာ အားလုံး တစ်ရုတ်လူမျိုးတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး နယ်ပယ်အားလုံးမှာ သူတို့ချည်းပဲ။

*

ယနေ့အထိ စားမကုန် သောက်မကုန် မျိုးရိုးအစဉ်အဆက် ကျိုကျိတ်ကန် ချမ်းသာလာခဲ့တဲ့ သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ရှိန်။ သူ့ရဲ့ မွေးသဖွင် ကျေးဇူးရှင် သူဌေးဟောင်းကြီး ဦးတိတ်စိန် ကံတော်ကုန်ရှာပြီဆိုပဲ။ အော်... အနိစ္စ... အနိစ္စ...။ အကျင့်ဖြစ်နေလို့သာ ရွတ်မိတာ။ အနိစ္စဆိုတာ ဘာမှန်း ကျွန်တော်မသိပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဆိုလား။ ဘုရားဆိုလား။ အမှာပါးခဲ့တယ်ဆိုလား။ ဘာလား။ သာသနာ့ကွယ်တဲ့ အချိန်ကလည်း ရောက်ပဲကိုး။ အနိစ္စရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လူဘုန်းကြီးတစ်ချို့ပဲ သိတော့မယ်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် လူအများမသိကြတော့ဘူး။ လူသေတွေကို

မြင်ရင် ရွတ်ရတဲ့ဂါထာ မှတ်တာပဲ။

ဦးတိတ်စိန် ကွယ်လွန်ပြီ။ အံ့ဩတယ်။ တစ်ခုမကောင်းရင် လူအပိုပစ္စည်းဆယ်ခု တစ်ပြိုင်ထဲ ဝယ်လဲလို့ရအောင် ချမ်းသာတဲ့ အဖိုးကြီး သေပြီ။ ဘာလို့များပါလိမ့်။ အပိုပစ္စည်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝယ်လဲပြီး နောက်အနှစ်သုံးရာ လောက် သေခြင်းကို ရှောင်လို့ရတဲ့ သူဌေးကြီး သေရှာပြီ။

အနိစ္စဆိုတာ ဒါများလား။ အို... မစဉ်းစားချင်ပါဘူး။ အနိစ္စ သိရတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ငွေ။ ကျွန်တော်ရှာဖွေတာ ငွေ။ ငွေ... ငွေ... ငွေ...။ ငွေရှိမှ ခေတ်ကို အမှီလိုက်လို့ ရမယ်။ လူဘုန်းကြီးတွေ ပြောတဲ့ နိဗ္ဗာန် မသိဘူး။ ဟောတဲ့ လူဘုန်းကြီးတောင် သိချင်မှ သိမှာ။ နိဗ္ဗာန်ဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကောင်းတာချင်းတူရင် အခု ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးဟာ နိဗ္ဗာန်ပဲ။ သာတောင် သာဦးမယ်။ ထားပါတော့ ဒီအရေးမပါတဲ့ နိဗ္ဗာန်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ဦးတိတ်စိန် သေဆုံးမှု။

ပိုပြီး အံ့ဩဖို့ကောင်းတာက (ဦးတိတ်စိန်ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေ မပါပဲ) သူကိုယ်တိုင် ဘဝငါးရာလောက် ဘာမှမလုပ်ပဲ ထိုင်စားနိုင်အောင် ချမ်းသာတဲ့ ဦးတိတ်ရှိန်က သူ့အဖေရဲ့ ကြွင်းကျန်ရစ်တဲ့ ရုပ်ကလပ်ကို ကျွန်တော့်ကို ရောင်းမယ်ဆိုပဲ။ ထူးဆန်းပါ့ လောကရယ်...။ ဘာလို့များပါလိမ့်။

*

ဒေလီယာရဲ့ စနေနှစ်ခိုင်ကြား မျက်နှာအပ်လို့ SMPပြောပြီးတာနဲ့ မသာလောင်း ဦးတိတ်စိန်ရှိရာ နာမည်ကြီး ‘မိဘမေတ္တာ’ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးဆီကို သွားဖို့ ကျွန်တော် အလုပ်စားပွဲကနေ ထလိုက်တယ်။ ဒေလီယာကလည်း အနည်းငယ် ပုံပျက်သွားတဲ့ သူ့အဝတ်အစားတွေကို ပြန်ပြင်ဆင်လို့။

“ကဲ... ဒေလီယာ သမီးရှေ့ကကြွ...။”

ကျွန်တော်က ခပ်သောသောလေး ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ
ဒေလီယာဟာ အစာဝနေတဲ့ ငန်းမလေးအလား ကျွန်တော့ရှေ့ကနေ
မဆတ်တဆတ်လေး လျှောက်ထွက်သွားတယ်။ ဒေလီယာရဲ့ စနစ်တကျ
အဆီချထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးဟာ ဖဲပြားတစ်စလို့ ဟိုယိမ်းသည်နဲ့လို့။ ကွန်ပျူတာ
ပရိုဂရမ်တစ်ခုနဲ့ လိုအပ်သလောက်လေး ထိမ်းထားတဲ့ သူမရဲ့
တင်ပဆုံလေးတွေကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားရုံ အလောတော်လေးခုန့်။ နိမ့်တုန်
မြင့်တုန်ဆိုပါတော့။ တင်ပါးတွေကို လိုအပ်သလောက်လေး လှုပ်ခါအောင်
ထိမ်းညှိပေးထားတာ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ သူမ သုံးထားတဲ့ဆော့ဝဲ
တော်တော်အဆင်မြင့်တယ်။ နောက်ကနေ သူမနဲ့ ရင်ဘောင်တန်းမိအောင်
ခပ်သွက်သွက် ကျွန်တော် လှမ်းလျှောက်လိုက်တယ်။ ဘေးချင်းကပ်
အနေအထားရောက်မှ သူမရဲ့ ခါးကျင်ကျင်လေးကို အသာအယာဖက်ပြီး...

“ဒေလီယာ...။ သမီး တင်ပဆုံတွေ အသစ်လဲထားသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါ... နောက်ဆုံးပေါ်လေ...။
ဆရာကြိုက်ရဲ့လား။”

“သိပ် ကြိုက်တာပေါ့ သမီးရယ်...။ အဲဒီ အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို ဆရာ
ပေးမယ်နော်”

“ခွစ်ခွစ်... ခွစ်ခွစ်....”

ဒေလီယာတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ရယ်လိုက်တာပါ။
နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုလောက်က မြန်မာတွေ အင်တာနက်ပေါ်မှာ စာရိုက်ပြီး
ရယ်တဲ့ရယ်နည်းပေါ့။ အခုတော့ လူတိုင်းအသံထွက် ရယ်နေကြပါပြီ။ ဒေလီယာ
အဲလိုရယ်ရင် သိပ်နားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်တော် ဖွဖွညှင်သာ ဖက်ထားတဲ့
သူမရဲ့ ခါးကျင်ကျင်လေးကလည်း သွေးခုန်နှုန်းတွေ တဒုတ်ဒုတ် တိုးလို့။
နွေးတစ်လှည့် အေးတစ်လှည့်။ နောက်ဆုံးပေါ် အရေပြားနည်းပညာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်ဟာ ဒီခေတ်ကြီးပဲလေ...။

အခုပြောသွားတာတွေနဲ့ ပါတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့ ဒေလီယာ ငြိစွန်းနေတယ်လို့တော့ မသတ်မှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ဒါဟာ လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးနဲ့ အတွင်းရေးမှူးမတို့ရဲ့ ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး။ တကယ်တော့ လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးတစ်ယောက်အတွက် သူ့လုပ်ငန်းတွေ အမြဲရှင်သန် အောင်မြင်နေစေဖို့ ဒေလီယာလို အထိအတွေ့ကောင်းတဲ့ အတွင်းရေးမှူးမ တစ်ယောက်တော့ လိုတာအမှန်ပဲ။ တွန်းအားပေါ့ဗျာ...။

*

“မိဘမေတ္တာ။ နိုင်ငံတကာ ကျန်းမာရေးဝန်ဆောင်မှု ကုမ္ပဏီ လီမိတက်”

အထပ်နှစ်ရာ မြင့်တဲ့ အဆောက်အဦးရဲ့ အရပ်ဆယ်မျက်နှာကို လှည့်ပါတ်နေတဲ့ သရီးဒီ ရုပ်ကြွလေဆာ စာလုံးကြီးတွေက တစ်ခမ်းတစ်နား။ ဆယ်မိနစ်တစ်ခါလောက် ဘာသာစကားပြောင်းသလို၊ အရောင်နဲ့ ဒီဇိုင်းလည်း ပြောင်းပေးနေတယ်။ သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ရှိန်ရဲ့ လုပ်ငန်းပေါင်း များစွာထဲက တစ်ခုဆိုပါတော့...။ မိဘမေတ္တာ ဦးတိတ်ရှိန်ဆို မသိသူ မရှိဘူး။

ကြီးကျယ်မြင့်မားလှတဲ့ အဆောက်အဦးကြီးရဲ့ အခြေမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေလီယာ စီးလာတဲ့ မိုးပျံကားလေးကို ရပ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကားလေးဟာ ကြံချောင်းကြီး တစ်ချောင်းအောက်က နှမ်းစေ့လေးပမာ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကားအပြင်ထွက်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း အလိုအလျှောက် ကားပါကင်စနစ်ရဲ့ သံလိုက်လက်တံကြီးက ကားလေးကို ဆွဲမသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အချိန်မဆိုင်းပဲ အဆောက်အဦးရဲ့ အခြေမှာရှိတဲ့ ခြပ်ထုသယ်ပို့စနစ်ပေါ် နှစ်ယောက်သား မတ်တပ်တက်ရပ်လိုက်တယ်။ လုံခြုံရေး ကွန်ပျူတာက တောင်းသမျှ အချက်အလက်တွေကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့

ကျွန်တော်တို့ ခန္တာကိုယ်တွေဟာ ရပ်နေတဲ့ နေရာကနေ စုပ်ယူခံလိုက်ရသလို
ဗျူန်းကနဲ ပျောက်သွားပြီး၊ သူဌေးဦးတိတ်ရှိန်ရဲ့ ရုံးခန်းထဲ...၊ စားပွဲရှေ့က
ကုလားထိုင်နှစ်လုံးပေါ် အခန့်သား ရောက်သွားပါလေရော...။

*

မိဘမေတ္တာ ဦးတိတ်ရှိန်ဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်
ကိုယ်ပျောက်ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာ ခန့်ခန့်ကြီး ထိုင်နေတယ်။ မသိရင် လူက လေပေါ်မှာ
ထိုင်နေသလိုပဲ။ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးတည်းသာ မြင်ရတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ကိုယ်ပျောက်
ထိုင်ခုံလေ။ အောက်ခြေလွတ် ထိုင်ခုံလို့လည်း ခေါ်တယ်။ တော်ရုံလူ မသုံးနိုင်ဘူး။
ငွေကြေးတတ်နိုင်တိုင်းလည်း ဝယ်လို့ မရဘူး။ နိုင်ငံတော်အစိုးရရဲ့
ထောက်ခံချက်ပါမှ ဝယ်လို့ရတာ ။ ထိုင်ခုံမြတ်နိုးသူ၊ ထိုင်ခုံချစ်သူ၊ ထိုင်ခုံစွဲလန်းသူ
အမျိုးကောင်းသားတွေအတွက် ရည်ရွယ်ထုတ်လုပ်ထားတယ် ဆိုပါတော့။

အစိုးရကလည်း တော်ရုံလူကို ထောက်ခံချက်မပေးဘူး။ သူတို့လို
ထိုင်ခုံစွဲလန်းသူတွေကိုသာ ထောက်ခံချက်ပေးတယ်။ ဒါတောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့
စမ်းသပ်ပြီး ထိုင်ခုံတစ်လုံးအပေါ် အရူးအမူးစွဲလန်းတာ သေချာမှ ဝယ်ယူခွင့်
ပြုတယ်။ ဝယ်ပြီးရင်လည်း “မိမိသေရင်တောင်မှ ဒီထိုင်ခုံကို အတူတကွ
ယူဆောင်သွားပါ့မယ်”လို့ နိုင်ငံတော်သမ္မတရှေ့မှာ ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ရသေးတာ။
ထိုင်ခုံတစ်လုံးရဖို့ လွယ်မှတ်လို့။ သမ္မတတွေ၊ ဝန်ကြီးတွေနဲ့
သူဌေးလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်ပဲ ဒီထိုင်ခုံမျိုးနဲ့ ထိုင်နိုင်တာ။ ကိုယ်ထိုင်တဲ့ ထိုင်ခုံကို
တစ်ခြားလူ မမြင်ရတော့ ပျောက်မှာတို့၊ အလုခံရမှာတို့ မပူရတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။

အဲသလို ခန့်ညားထယ်ဝါ အစဉ်အလာကြီးမားတဲ့
အောက်ခြေလွတ်ထိုင်ခုံကြီးပေါ်မှာ မိဘမေတ္တာ သူဌေးကြီး ဦးတိတ်ရှိန်ဟာ
မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်လို့....

*

ဦးတိတ်ရှိန်ရဲ့ ရှေ့၊ အလုပ်စားပွဲပေါ်မှာ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်စိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးက အခန့်သား။ အစစ်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ အစစ်နဲ့ ခွဲမရအောင်တူတဲ့ သရီးဒီ လေဆာစကရင် ပုံရိပ်ပါ။ တူတာမှ အရွယ်အစားရော အရောင်ပါ တစ်ထပ်တည်း ဖေါ်ပြပေးထားတာပါ။ ဦးတိတ်စိန်ရဲ့ အလောင်းကြီးနဲ့ တွဲမြင်နေရတဲ့ ဦးတိတ်ရှိန်ရဲ့ ပုံဟာ၊ (မသိရင်) အလောင်းကို စောင့်နေတဲ့ သချိုင်းစောင့် သရဲကြီးလိုပဲ။ ကြက်သီးထ လောက်တယ်။

“ကျွန်တော် တိတ်ရှိန်ပါ”လို့ တစ်ခွန်းပြောပြီး သူဌေးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တယ်။ “ကျွန်တော် ချက်ကြီးပါ”လို့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျွန်တော့နာမည်က...

“နာမည် အပြည့်အစုံက မိုက်ကယ်ချက်ကြီး မဟုတ်လား။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ကပြားလေ။”

“သူဌေးမင်းက ကျွန်တော့ အကြောင်း သိနေပါလား”

“သိတာပေါ့ဗျာ။ ကိုချက်ကြီးက တက်သစ်စ အသေးစားလုပ်ငန်းရှင်တွေ အားလုံးထဲမှာ နာမည်ကြီးပဲ။”

သူ့ရဲ့ ချီးမွမ်းစကားကြောင့် အတုတပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့ အရေပြားက သဘာဝ အတိုင်း ဖြစ်အောင် ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးတွေ ထပေးတယ်။

စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်လာတဲ့သူ မှန်သမျှ ပိုက်ဆံရှိရှိ၊ မရှိရှိ အပေါ်ယံ အရေပြားကိုတော့ အဆင့်မြင့်နည်းပညာနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့အတုပဲ တပ်ကြတယ်။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်ရင် တတ်နိုင်သလို မိမိစိတ်ခံစားချက်ကို ဖုံးကြရတာ ပေါ့။ ဒါမှ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင် ဖြစ်နိုင်မှာလေ။ အပေါ်ယံ အရေပြားဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကို ဖေါ်ပြပေးတဲ့ အဆိုးဆုံး သစ္စာဖောက်ပဲ။

အခုလည်း ဦးတိတ်ရှိန်ရဲ့ ခပ်ပေါပေါ ချီးမွမ်းစကားကို ကျွန်တော့ စိတ်ထဲက မကြိုက်ပေမယ့် ကျွန်တော့ အရေပြားက ကြိုက်သယောင်၊ ရှက်သယောင်

လုပ်ပြနေတယ်လေ။ လူမှုဆက်ဆံရေးအတွက် အထူးတပ်ထားတဲ့ မျက်နှာကလည်း အပြီးတုတစ်ခုနဲ့ ဟက်ဟက်ပက်ပက် သဘောကျလို့။ အော်... ကြိုတင်တပ်ထားတဲ့ ဆော့ဝဲတွေ အလုပ်လုပ်နေကြပုံများ။

“အဲလောက် မဟုတ်ပါဘူး သူဌေးမင်းရယ်။ ကြိုးစားဆဲပါ။”

ကျွန်တော့ စကားအဆုံးမှာ ဦးတိတ်ရှိန်က ကျွန်တော့ကို လက်ကာပြလိုက်တယ်။

“ဦးကို သူဌေးလို မဆက်ဆံပါနဲ့ မောင်ချက်ကြီး။ မောင့်ရင့်ရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း ဦးလေးအရင်းလို နွေးနွေးထွေးထွေး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆက်ဆံပါ။”

“ဟာ.... အရမ်းကို အံ့သြသွားပြီ ဦးရယ်...။ ဦးဟာ တစ်ခြားသူဌေးတွေနဲ့ မတူပဲ တကယ့်ကို မာန်မာနမရှိ။ ဟိတ်ဟန်မရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးပါလားဗျာ။”

ဒါမျိုးတော့ ဘာရမလဲ။ သူတင် ပီယမိတ္တ အထူးအသံအိုး တပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်လည်း တပ်ထားတာပဲ။ တစ်ခုဟောင်းတိုင်း တစ်ခု အသစ်လဲပြီး အမြဲ အပ်ဂရိတ်လုပ်နေတာပဲဟာ။ စီးပွားရေးသမားဆိုတာ ငွေတင်မကဘူး။ ပါးစပ်ပါရင်းရတာ ဒီခေတ်မှာ လူတိုင်းသိ။

ဒီလိုနဲ့ သူဌေးဦးတိတ်ရှိန်နဲ့ ကျွန်တော် ပီယမိတ္တအသံအိုးရဲ့ အထူးဆော့ဝဲ အားကိုးနဲ့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချီးမွမ်းလိုက်ကြတာ နာရီဝက်လောက် ကြာသွားတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့ ဆိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ဦးနှောက်အသစ် လာလဲဘူးတဲ့အကြောင်း၊ အဲဒီ ကတည်းက ကျွန်တော့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို သဘောကျကြောင်း၊ မြန်မာကပြားတွေထဲမှာ ကျွန်တော့တစ်ယောက်ကိုသာ ရှားရှားပါးပါး သဘောကျတာ ဖြစ်ကြောင်းတွေကို စိတ်ထဲက မပါပဲ စက်အကူအညီနဲ့ မနားတမ်းပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း...“ဦးတို့လို တရုတ်သူဌေးတွေကို အရမ်းလေးစား

အားကျမိပါတယ်။ အချိန်ရရင် ကျွန်တော်က ဦးထံမှာ တပည့်ခံ ပညာယူချင်ပါသေးတယ်။ ဦးတို့လို တရုတ်လူမျိုး သူဌေးတွေ ရှိလို့သာ မြန်မာပြည်ကြီးဟာ ကမ္ဘာ့အချမ်းသာဆုံး တိုင်းပြည် အဖြစ် ပြန်လည်ဦးမော့နိုင်ခဲ့တာပါခင်ဗျာ။”လို့ လူမှုရေးအရ သူ့ကို ပြန်ပြီး ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

အမှန်ကတော့ ဦးတိတ်ရှိန်တို့လို လောဘအိုး တရုတ်သူဌေးတွေကို ကျွန်တော်က သိတ်မုန်းတာ။ ကျောက်စိမ်းတွေ၊ ရွှေတွေ၊ ရေနံတွေ၊ သဘာဝ ဓါတ်ငွေ့တွေ သူတို့ကြောင့် ကုန်ပြီလေ။ ဓာတ်ဆီနဲ့ မောင်းတဲ့ ကားတွေကို တစ်ကမ္ဘာလုံး ဖျက်သိမ်းပြီး ဟိုက်ဒရိုဂျင် အက်တောမစ် နည်းပညာနဲ့ မောင်းတဲ့မိုးပျံကားတွေ တည်ထွင်ကြတော့မှ ကံကောင်းလို့ မြန်မာပြည် ပြန်ချမ်းသာလာတာ။ ဟိုက်ဒရိုဂျင်က ရေကထုတ်ရတာ လေ။ မြန်မာနိုင်ငံက ရေအရင်းအမြစ်ပေါတော့ ချမ်းသာတာပေါ့။ ရေသည် နိုင်ငံဆိုပါတော့။

အဲသလို သူနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲက မပါပဲ၊ အထူးဆော့ဝဲအားကိုးနဲ့ ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်ကြတယ်။ အလုပ်စကား မပြောခင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နာရီဝက်လောက် သူ့ဂုဏ် ကိုယ့်ဂုဏ် ဖေါ်ပြောပေးရတာ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပေါ့ဗျာ...။

*

ဦးတိတ်စိန်ရဲ့ ကျက်သရေကင်းမဲ့လှတဲ့ သရီးဒီရုပ်အလောင်းကြီးကို စားပွဲအလယ်မှာထားပြီး စားပွဲတစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးတိတ်ရှိန် ချီးမွမ်းစကားတွေပြောနေကြတာ ရယ်တော့ ရယ်စရာကြီး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ လောကဝတ်ကိုး။ အလုပ်စကားဆိုတာ စကားရောဖောရောနဲ့ လူချင်းရင်းနှီးသွားမှ ပြောလို့ ကောင်းတာကလား။ ဒါမှ အလုပ်မဖြစ်လည်း အားနာစရာ မရှိတော့ဘူး။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေလည်းတိုးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ ပီယမိတ္တအသံအိုးဟာ သိပ်အသုံးတည့်တာပဲ။

“ကဲ... ငါ့တူရေ...။ ဒီလောက်ဆို ငါလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပြီ။ မင်းလည်း မိတ္တဝတ် ကျေပြီ။ ဒီတော့ အလုပ်ကိစ္စလေး ပြောရအောင်။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး...”

ကျွန်တော်လည်း ဦးတိတ်ရှိန်ကို ဖြေပြီးတာနဲ့ မဆိုင်းပဲ ထိုင်ရာက ထပြီး စားပွဲအလယ်မှာ ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲလျောင်းနေတဲ့ အလောင်းကြီးကို ဈေးဖြတ်ဖို့ လှည့်ပါတကြည့်ပါတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ထုံးလိုခြေ ရေလိုနှောက် ကျွမ်းကျင်တဲ့သူဆိုတော့ အလောင်းအစစ်ကို ကြည့်စရာ မလိုပါဘူး။ တစ်ထပ်တည်းတူတဲ့ သရီးဒီ ကြည့်ရုံနဲ့ သိပါတယ်။

တကယ်တော့ ဦးတိတ်စိန်ဟာ နာမည်အရသာ ကျန်တော့တာပါ။ ခန္တာကိုယ်ကတော့ သူ့မူရင်းပစ္စည်း ဘာမှမကျန်တော့ပါဘူး။ ကျန်းမာရေးမကောင်းနေတာလည်း အတော်ကြာပြီထင်တယ်။ အရိုးအရေတွေဟာ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ အကုန်လုံး နောက်လာတဲ့ မော်ဒယ်အသစ် အပိုပစ္စည်းတွေနဲ့ ကြုံသလို အစားထိုးထားတယ်။ တကယ်ဆို ဦးတိတ်စိန်လို ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ စီးပွားရေးသမား တစ်ဦးရဲ့ ခန္တာကိုယ်ဟာ ပစ္စည်းသာမှန်ရင် UMသန်းချီတန်တယ်။

UMဆိုတာ စင်္ကြာဝဠာလုံးဆိုင်ရာ စည်းလုံးညီညွတ်ရေး သမ္မဂ္ဂက ထုတ်တဲ့ စင်္ကြာဝဠာ ငွေကြေး Universal Moneyပါ။ သုံးဆယ့်ငါးရာစုလောက်ကစပြီး ကမ္ဘာကြီးဟာ စင်္ကြာဝဠာ အတွင်းမှာရှိတဲ့ သက်ရှိတွေနဲ့ ကူလူးဆက်ဆံ ချိတ်ဆက်နိုင်ခဲ့တယ်။ လေးဆယ်ရာစုမှာ အဲဒီ အဖွဲ့ပေါ်လာပြီး ယူနီဗာဆယ် လောတွေ၊ ယူနီဗာဆယ် မန်းနီးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။

ဦးတိတ်စိန်လို မာစတာဘရိန်း လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့မူရင်း အော်ရီဂျင်နယ် ဦးနှောက်ဆိုရင် ဦးနှောက်တစ်ခုတည်းတင်ကို ယူအမ် ခုနစ်သိန်းလောက်တန်တယ်။ အခုတော့ ဦးနှောက်ကလည်း ဘယ်သင်္ကေတသား

ဦးနှောက်မှန်းမသိဘူး။ သူ့လို ကမ္ဘာနဲ့ချီပြီး လူမှုရေးလုပ်ငန်းတွေလုပ် လှူတန်းနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ နှလုံးသားအစစ်ပါလာရင်လည်း ဈေးကောင်းတာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ နှလုံးသားကလည်း အတူ။ ဘာတစ်ခုမှ အစစ်မရှိတော့ဘူး။ ဒီလောက် သုံးစားလို့မရအောင် စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ အလောင်းကြီးကို၊ ကျွန်တော့်အလိုဆို UMD သုံးသောင်းထက် ပိုမပေးနိုင်ဘူး။ ဒါတောင် ဦးတိတ်စိန် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပယ်ပယ်နယ်နယ် သုံးခဲ့တာတွေကို အချိန်မှီ သန့်စင်နိုင်မှ။ နို့မို့ဆို ပုတ်ပွန်စော်ကုန်မှာ။ ကျွန်တော်ဖြင့် ဆက်တောင် မကြည့်ချင်တော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဟန်ဆောင်ပရိုဂရမ်တွေ တပ်ဆင်ထားတော့ ပါးစပ်က “သရက်ရွက်လေး ပြပါဦး”၊ “ကျောက်ကပ်လေး ပြပါဦး”၊ “ဒူးခေါင်းရိုးလေး ပြပါဦး” နဲ့ ဟန်ဆောင်ဆက်ဖိန့်နေသေးတာပေါ့။ (ဒီလို ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါတွေ ပြပေးတာကလည်း သရီးဒီဇေတ်မှာ မခက်ပါဘူး။)

တော်တော်လေးနဲ့အောင် ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ခုံမှာကိုယ် ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ခုံပေါ်ထိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ မိဘမေတ္တာဦးတိတ်ရှိန်က မေးပါတယ်။

“ကဲ... မောင်ချက်ကြီး...။ ဦး... အဖေကို မောင်ရင် ဘယ်ဈေးပေးမလဲ။”

“အင်း... အဲ... ဦးရဲ့ အဖေက ဂုဏ်သရေရှိ လုပ်ငန်းရှင် သူဌေးကြီး။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးလည်း လှူခဲ့တန်းခဲ့တဲ့ သူတော်ကောင်းကြီး။ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့တွေမှန်သမျှမှာလည်း တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံတော်ရဲ့ မော်ကွန်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး။ နောက်ပြီး လစာအမြင့်ဆုံး အတွင်းရေးမှူးမလေးတွေရဲ့ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှာ တစ်သက်လုံး SMP ပြောခဲ့ရတဲ့ ရွှေပေါ်မြတင် လူကြီးမင်းကြီးဆိုတော့ ကျွန်တော့်လို ဘာမဟုတ်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်လေးက ဈေးဖြတ်ဖို့ ခက်ပါတယ်ခင်ဗျာ။”

အမှန်တော့ မဝယ်ချင်လို့ ပရိုဂရမ်နဲ့ စကားလှအောင် ပြောပြီး

ရှောင်ထွက်တာပါ။ ဒါပေမယ့် မရဘူးခင်ဗျ။ သူဌေးဦးတိတ်ရှိန်က သူ့အဖေရဲ့ အလောင်းအတုကြီးကို မာယာသုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို မဝယ်ဝယ်အောင် ဇွတ်ထိုးထည့်နေတယ်။ ပေါရာဏ စကားနဲ့ ပြောရရင် ဂျင်းထည့်တာ။ ဆေးထိုးတာပေါ့ဗျာ။ သူ့မှာလည်း ဟန်ဆောင်ပရိုဂရမ် အကောင်းစားတွေ ရှိသကဲ့သို့။

သူ့အဖေအလောင်းအတုကို တောင်းတဲ့ဈေးကလည်း ကြည့်ဦး။
UMတစ်သန်းတဲ့။ အရှာတယ်။ အဲဒီ ဈေးက ဦးတိတ်စိန်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ (ကပ်ပယ်အိပ်ကမစ) အကုန်ပါမှ ပေးရမယ့်ဈေးဗျ။ ဒါတောင် အမြတ်ကျန်ဖို့ ဗျစ်ဗျစ်မြည်အောင် ရောင်းရမှာ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း “စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်”ဆိုပြီး ပြန်ဖို့အတွက် ဒေလီယာ့ကို အချက်ပြလိုက်တယ်။ အမယ်... ကျေးဇူးရှင်က ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ငုတ်တုတ် အိပ်ပျော်နေသကဲ့သို့။ မျက်လုံးတွေကတော့ ကျွန်တော်စကားပြောရင် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်လိုက်။ ဦးတိတ်ရှိန် စကားပြောရင် ဦးတိတ်ရှိန်ကို ကြည့်လိုက်နဲ့။ နုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကလည်း မခွဲတရို့ ပြုံးလို့...။

ပရိုဂရမ်လေ။ ပရိုဂရမ်...။

*

“စဉ်းစားရင်လည်း သေချာစဉ်းစား မိုက်ကယ်ချက်ကြီးရေ...။ မင်းစဉ်းစားလို့ ရအောင် အချက်အလက်တွေ ထပ်ပေးလိုက်မယ်”

“မင်း ငါ့အဖေရဲ့ အလောင်းကို ငါဖြတ်တဲ့ဈေး UMတစ်သန်းနဲ့ ဝယ်ချင်ရင်လည်း ဝယ်လို့ရတယ်။ မဝယ်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း အလကားယူလို့ ရတဲ့နည်းလမ်းရှိတယ်။ အဲဒီ နည်းကတော့ မင်း အခုဖွင့်ထားတဲ့ လူအပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်ရဲ့ ရှယ်ရာတစ်ဝက် ငါ့ကို ရောင်းရမယ်။ ငါ အလကားမယူပါဘူး။ ငါကတောင် လုပ်ငန်းရှယ်ရာ ဝင်ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် မင်းကို လက်ဆောင် ပြန်ပေးဦးမယ်။ မင်းနဲ့ငါ ပါတနာ ဖြစ်သွားပြီဆိုရင် ငါ့အဖေရဲ့အလောင်းကို

မင်းကိုငါ အလကားပေးလိုက်မယ်။”

“အော်... တစ်ခုမှတ်သွားလိုက်ဦး။ မင်းအခုရောင်းနေတဲ့ လူအပိုပစ္စည်းတွေက စက်နဲ့လုပ်တာမှန်ရင် ငါတို့ တရုတ်နိုင်ငံက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ဖြန့်နေတာကွ။ ငါ့လို ဓနအင်အားတောင့်တင်းတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် မင့်လုပ်ငန်းထဲကို ရှယ်ရာထည့်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတာ မင်း... ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါကွာ။ မင့်ရဲ့ လူအပိုပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်လေးလည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုင်ကြီးဖြစ်သွားမယ်။ အခု ဆိုင်အနေအထားနဲ့ဆို မင့်လုပ်ငန်းကို မလိုသူတွေက အချိန်မရွေး တွန်းလှဲပြစ်လို့ရတယ်နော်။ မင်းကို စေတနာရှိလွန်းလို့ ကမ်းလှမ်းနေတာ။ မြန်မြန်စဉ်းစား။ သေချာစဉ်းစား မောင်ချက်ကြီး...။”

ကျွန်တော်နဲ့ ဒေလီယာ အခန်းထဲက ထွက်ခါနီး ၊ ဒြပ်ထုသယ်ပို့စနစ်ပေါ် ရပ်နေတုန်း သူဌေးမင်း ဦးတိတ်ရှိန် မနားတမ်း လှမ်းပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေပါ။ ကျွန်တော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားလုံးတွေဟာ ခြိမ်းခြောက်သံတွေ ပါနေတာလည်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။

အမှန်တော့ မိဘမေတ္တာဦးတိတ်ရှိန်ဟာ သူ့ရဲ့ မွေးသဖွယ်ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ အလောင်းကို ငွေကြေးအကျိုးအမြတ်အတွက် ရောင်းချင်တာက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ အလောင်းကို ဘန်းပြပြီး၊ အလားအလာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းထဲ ခြေတစ်ဖက်နင်းထားချင်တဲ့ သူ့ရဲ့ လောဘက အဓိကပါ။

သူ... ကျွန်တော့်ရဲ့ လုပ်ငန်းထဲ ရှယ်ရာဝင်ချင်တယ် ဆိုတာ ဟိုး... နှစ်ထောင်ပေါင်းများစွာက ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ပုံပြင်ထဲက ကုလားအုပ်လို ခေါင်းလေး အရင်ဝင်တဲ့သဘောပါ။ ပြီးရင် လက်ကလေးဝင်မယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်လုံးလေး ဝင်မယ်။ ပြီးရင် ခြေစုံပြစ် ဝင်မယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဝင်ပြီးရော ကျွန်တော်ပါ ခုန်ဆင်းပေးရတဲ့ ကိန်းဆိုက်တော့မှာ။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။

“တောက်မယ့် မီးခဲ တရဲရဲ၊ ရဲတဲ့မီးခဲ သဲနဲ့ပက်”ဆိုတာ သူတို့လို လူစားမျိုး။ ကျွန်တော့ ရှေ့မှာ အလားအလာရှိတဲ့ မြန်မာကပြား လုပ်ငန်းရှင် ပေါက်စတွေ သူတို့လို့ မဟာသူဌေးမင်းတွေရဲ့ လုပ်ငန်း ဝါးမျိုခြင်း (Engorge to Business)ဒဏ် ခံခဲ့ရတာ များပေါ့။ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့လို UMသန်းတစ်ရာ လောက်ပဲ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်တဲ့ အလတ်တန်းစား လုပ်ငန်းရှင်က သူတို့ကို သွားအံ့တုလို့ ဘယ်ရမလဲ။ သူတို့မှာက လူမျိုးတူ အသိုင်းအဝိုင်းရှိတယ်။ ရိုင်းပင်းကြတယ်။ ကျွန်တော့မှာက ကပြား။ ကျောထောက် နောက်ခံမရှိ။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကိုယ် အရင်းပြုပြီး ဒီအခြေအနေရောက်အောင် ဖြစ်ညှစ် တက်လာရတာ ။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ အနေအထားကြောင့်သာ စဉ်းစားမယ်လို့ ပြောခဲ့တာ။ လက်ခံရမှာကတော့ အသေအချာပါပဲ။

မသာတစ်ခု အရင်းပြုပြီး သူများစီးပွားရေး ဝင်လုတဲ့ ချီးထုပ်ကြီး။ ထို့...။ တွေးမိရင် ရွံတောင် ရွံတယ်။ ကိုယ်အနိုင်ရဖို့အတွက် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ အဖေအရင်းရဲ့ အလောင်းကိုတောင် အသုံးချဝံ့တဲ့ လူ့အန္တကြီး။ အတ္တကြီးပ။

နာမည်ကတော့ မိဘမေတ္တာဦးတိတ်ရှိန်တဲ့။ စိတ်ဓါတ်ကတော့ မိဘတွေ သေရွာက ပြန်ထလာရင်တောင် နားရင်းကို ရှေးခေတ်ကစက်သေနတ်ပြစ်သလို အအုပ်ခံရမယ့် စိတ်ဓာတ်မျိုး...

*

“ဘယ်သွားမလဲ ဆရာ”

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဒေါသအတွေးနဲ့ ပေါက်ကွဲနေလိုက်တာ ဒေလီယာ့ အသံကြားမှ သတိ ပြန်ဝင်လာတယ်။ ကျွန်တော့ရဲ့ နှစ်ယောက်စီး မိုးပျံကား လေးပေါ်တောင် ရောက်နေပါပေါ့လား။ ဒီကားက ကားပေါ် လူရောက်တာနဲ့ ကွန်ပျူတာက “ဘယ်သွားလိုပါသလဲရှင်”လို့ အလိုအလျှောက်

မေးတဲ့စနစ်ပါပြီးသား။ ဒါကို ကျွန်တော် မကြားလိုက်ဘူး။

“အဘဆီ သွားမယ်”

ဟုတ်တယ်။ အဘဆီ သွားရမယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိတ်အတွေးတွေက သိပ်အသုံးတည့်တာပဲ။ အဘဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အားကိုးရာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝအမောတွေကို ကူညီရှင်းထုတ်ပေးနိုင်သူ။ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ တန်ခိုးရှင်ပေါ့။

ကျွန်တော့် အဖြေဆုံးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကားလေးက ဂျီပီအက်(စ်)ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့အတူ အလိုအလျှောက် မောင်းထွက်သွားပါတော့တယ်။ ကားလေးတစ်ရိပ်ရိပ် အရှိန်ရလာတော့မှ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကို လျှော့ချပြီး ဒေလီယာ့ပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီမှေးစက် လိုက်ပါတော့တယ်။ သူမရဲ့ လက်ဖဝါးနုလေးတွေက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အလိုက်သင့် ထွေးပွေ့လို့...။

*

အဘကို ကျွန်တော်စတွေ့တော့...

အရူးကြီးတစ်ယောက်လို့ပဲ မှတ်ထင်ခဲ့တယ်။ အများကလည်း အဲလိုပဲ သတ်မှတ်တယ်။ အဘ ဘယ်ကလာတယ်။ ဘယ်ကို သွားမယ်။ ဒီမြို့မှာ ဘယ်လောက် ကြာကြာနေမယ်။ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ တစ်ချို့က အဘကို အရူးကြီးတဲ့။ တစ်ချို့က အဘကို ဝိဇ္ဇာဓိုလ်ကြီးတဲ့။ တစ်ချို့က အဘကို နတ်ပြည်က သိကြားမင်းကြီး လူယောင် ဖန်ဆင်းထားတာတဲ့။ အမျိုးမျိုး ပြောကြတာပဲ။

ဒါပေမယ့် အဘနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးလာမှ သိလိုက်ရတာ ကတော့ အဘဟာ ကဗျာဆရာကြီး တစ်ဦးပါ...။

အဘဟာ ခုလိုတိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးမှာတောင် သွားစရာရှိရင် လမ်းလျှောက်သွားတယ်။ စားစရာရှိရင် လက်နဲ့စားတယ်။ သူ့ကို ကြည့်လိုက်ရင်

အမြဲ ပေစုတ် ညစ်ပတ်နေတာ။ အဝတ်အစားကလည်း ဘိုသီဘတ်သီ။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်တော်တောင် တွေ့စက အဘကို အရူးလို့ထင်ခဲ့တာ။

အဘနာမည်က သောမတ်(စ်) စလင်းဌေးတဲ့။ တစ်ယောက်ယောက် နောက်ပြောင် ပေးထားတဲ့ နာမည်လား။ အဘရဲ့ နာမည်အစစ်လား။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ အဘကို နာမည်မေးလိုက်ရင်တော့ “ငါ့နာမည် ကဗျာဆရာ သောမတ်(စ်) စလင်းဌေး။ ကပြားတွေ ခေတ်စားတဲ့ မောင်ရို့ ခေတ်မှာ ငါဟာ မြန်မာ-အာဖရိကန် ကပြား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား...”လို့ ဟာသနှောပြီး ဖြေတတ်တယ်။

လူတွေ အဘကို အရူးလို့ ထင်ကြတာလည်း မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ထဲမှာ ကဗျာဆိုတာ ကြားကို မကြားဖူးဘူး။ ကဗျာဆရာဆိုတာ ဘာကောင်မှန်းလည်း မသိဘူး။ တစ်ခြားအနုပညာတွေ ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတနဲ့ အမြင့်ဆုံး ရေးပန်းအစားဆုံး အနုပညာဖြစ်တဲ့ ဂိမ်းဇာတ်လမ်းတွဲတွေသာ ကျန်ရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်မှာ အဘစကားဟာ အဆန်းတကြယ်ပဲ။ အဘနဲ့ ရင်းနှီးလို့ ပြောပြမှ ကဗျာဆိုတာ ဟိုးအရင် နှစ်ထောင်ပေါင်း များစွာက ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ အနုပညာတစ်မျိုးလို့ သိရတယ်။ ကဗျာဆရာဆိုတာလည်း အဲဒီ အနုပညာကို ဖန်တီးတဲ့ ပညာရှင်လို့ မှတ်သားခဲ့ရတယ်။

*

စတည်းက ယဉ်သကိုဆိုသလို အဘနဲ့ကျွန်တော် စတွေ့တော့ ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်တာပေါ့။

ဒီလိုဗျ...

အဘက လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတာ။ ကျွန်တော် အဘကို သတိထားမိတာ ကြာပေါ့။ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းမသိဘူး။ အဘကို မြင်မြင်ချင်း ကိုယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာလို စိတ်မှာ ခံစားရတယ်။ မြင်ပါများတော့ တဖြည်းဖြည်း အဘအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးချင်စိတ် ပေါ်လာတယ်။ ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ

စဉ်းစားလိုက်တော့ “ဟာ... ဟုတ်ပြီ။ ဒီအရူးကြီးကို ဦးနှောက်
ပြန်ကောင်းသွားအောင် တစ်ပါတ်ရစ် ဦးနှောက်တစ်လုံးနဲ့ အခမဲ့
အစားထိုးပေးလိုက်မယ်။” ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးပေါ်လာတယ်။ ပစ္စည်းဖိုးလည်း မယူဘူး။
လက်ခလည်း မယူဘူး။ သူ့ရဲ့အရူးရောဂါ ပျောက်သွားရင် ပြီးရော။ အလကား
လုပ်ပေးလိုက်မဟဲ့ပေါ့။

ကံရံတည့်ချင်တော့ အဲဒီ ရက်က ဆိုင်မှာ ဘယ်သူမှ မဝယ်လို့ ကျန်နေတဲ့
တိုက်ခိုက်ရေးသမား တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေတယ်။

*

ဦးနှောက်ဆိုရင် တိုက်ခိုက်ရေးသမားဦးနှောက်ကို ဘယ်သူမှ
မလိုချင်ကြဘူး။ အသက်ရှင်စဉ်က တိုက်ရ၊ ခိုက်ရ အကြမ်းပတမ်း လုပ်ရတာ
တစ်မျိုး။ ရန်သူကို အနိုင်တိုက်ဖို့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ရတာ က တစ်မျိုးနဲ့
ပစ်စလတ်ခတ် ဦးနှောက်ကို သုံးခဲ့တော့ တိုက်ခိုက်ရေးသမားတွေ သေတဲ့အခါ သူတို့
ဦးနှောက်က တော်တော် အရည်အသွေးကျနေပြီလေ။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဦးနှောက်ကို
လူကြိုက်မများတာ။ (တိုက်ခိုက်ရေးသမားကို စစ်သားဟု မယူဆစေချင်ပါ။
အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် လေးဆယ့်ငါးရာစုတွင် စင်္ကြာဝဠာလုံးဆိုင်ရာ အကြွင်းမဲ့
ငြိမ်းချမ်းရေးရရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် စစ်သားမရှိတော့ပါ။ ဤဝတ္ထုထဲမှ
တိုက်ခိုက်ရေးသမားဆိုသည်မှာ မတိုက်ရ မနေနိုင်သော အပျော်တမ်း
တိုက်ခိုက်ရေးသမားများသာ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ)

ကျွန်တော်လည်း မရောင်းရအတူ မထူးဘူးဆိုပြီး အဲဒီ ဦးနှောက်နဲ့ပဲ
အဘဦးနှောက်ကို အစားထိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဘက
လက်မခံဘူးဖို့။ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်ကို ပြောလိုက်တာနဲ့ မိုးမွန်အောင်
ဆဲတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။

“ဟေ့... ဒီမှာ လူအပိုပစ္စည်း ရောင်းစားတဲ့အကောင်။ ငါက

ကဗျာဆရာကွ။ ကဗျာဆရာဆိုတာ အသေသာခံသွားမယ်။ ကိုယ့်ဦးနှောက်ကို သူများဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အစားမထိုဘူး။ မင်းက ငါ့ကို အရူးမှတ်နေလား။ နဲနဲလေးပဲ ကြောင်တာကွ။ မကြောင်ရင်လည်း ကဗျာဆရာ မဖြစ်ဘူးကွ မှတ်ထား။ ဘယ်နှယ်ကွယ် ရာရာစစ။ ကဗျာဆရာရဲ့ ဦးနှောက်ကိုများ မကောင်းဘူးထင်ပြီး တိုက်ခိုက်ရေးသမားရဲ့ ဦးနှောက်အဟောင်းနဲ့ လဲချင်ရတယ်လို့။ မင့်ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေးသမား ဦးနှောက်ကရော ဘာကောင်းလို့လဲ။ အလကားနေ တိုက်မယ်၊ ခိုက်မယ်၊ သတ်မယ်၊ ဖြတ်မယ် တကဲကဲနဲ့။ အခြောက်တိုက် အနိုင်ကျင့်ချင်နေတဲ့ ဦးနှောက်။ နောက်ပြီး မင်းမှတ်ထား။ ကဗျာဆရာဆိုတာ ဦးနှောက်တော့မပြောနဲ့။ ဦးနှောက်ထဲမှာ တွေးတဲ့ အတွေးဟောင်းတွေကိုတောင် တိုက်ထုတ်နေတဲ့ကောင်ကွ။ မင်း မသေမချင်းမှတ်ထား။ ကဗျာဆရာဖြစ်သမျှ ငါ မာန်မချဘူး... ဟေ့...”ဆိုပြီး အဘဟာ နောက်ဆုံးစကားလုံးတွေကို အကျယ်ကြီး အော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

*

အဘရဲ့ စကားလုံးတွေဟာ စက်နဲ့အစားထိုးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားအတုကိုတောင် ကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုရလေမလား။ ကျွန်တော်ဟာ အဘကို အရမ်းလေးစား သွားပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ အချိန်အားရရင် ရသလို အဘစုထားတဲ့ ရှေးကဗျာတွေကို ဖတ်တယ်။ အဘ ရေးထားတဲ့ ခေတ်ကဗျာတွေကို ဖတ်တယ်။

အဘက မန္တလေးမြို့ မြောက်ဘက် ကြာနီကန် အရပ်မှာရှိတဲ့ နျူကလီးယား လက်နက်စက်ရုံ အဟောင်းကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲ နေတာပါ။ အဲဒီ စက်ရုံကြီးကို တစ်ကမ္ဘာလုံး အာရပ်တွေနဲ့ ဆက်ဆံရေးတင်းမာနေတဲ့ အချိန် နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာခုနှစ်က စတင်တည်ဆောက်ခဲ့တာပေါ့။ သက္ကရာဇ် လေးထောင် ပြည့်နှစ်။ စကြာဝဠာ လုံးဆိုင်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြတဲ့ နေ့မှာပဲ အမှတ်တရအဖြစ် စက်ရုံကို အပြီးတိုင် ပိတ်သိမ်းပြစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ကတည်းက ဒီအရပ်မှာ လူမနေတော့ဘူး။ အဘအတွက်တော့ ကဗျာ အနုပညာတွေ

ဖန်တီးလို့ကောင်းတဲ့ အိမ်ဂေဟာတစ်ခုပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တွေ ပိုလို့ စိတ်ပမ်းလူပမ်း ဖြစ်တဲ့အခါ အဘရဲ့ ဒီနေရာလေးကို လာပြီး အပမ်းဖြေရင်း ပျောက်ကွယ်သွားတာ ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့ ကဗျာအနုပညာကို လေ့လာခံစားမိတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကျွန်တော် သိလာရတာ က ကဗျာဆိုတာ လောကရဲ့ အမှန်တရား။ ပူလောင်နေတဲ့ စိတ်ကို အေးချမ်းမှု ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ အရာ။ လမ်းပျောက်သူကို ဉာဏ်အလင်းပေးတဲ့ အနုပညာပါလားလို့ သိလာရတယ်။

အခုလည်း ကျွန်တော် အဘရှိရာ စက်ရုံဟောင်းလေးဆီကို လာနေပြီ...။

အဘရေ...

ကျွန်တော့်ရင်ထဲက အပူတွေ ငြိမ်းအောင် ကဗျာရေအေး အမြိုက်ဆေးလေးများ တိုက်ကျွေးစမ်းပါဗျာ။

နိုင်ရာစားလောက။ ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းလောက။ အတ္တတွေနဲ့ ပုတ်ပွနေတဲ့ လူသေကောင် လောကကြီးထဲမှာ ကဗျာပန်းရနံ့လေးများ ရှူရှိုက်ခွင့် ပေးပါဗျာ။

ကျွန်တော် လာနေပြီ အဘရေ...

*

“ရောက်ပါပြီ ဆရာ”

ဒေလီယာရဲ့ စကားသံကြောင့် တွေးတစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက် ငိုက်မျဉ်းနေတဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ အမှန်လောကထဲကို ပြန်ရောက်လာပါတယ်။ နျူလက်နက်စက်ရုံဟောင်း၊ အဘရဲ့ ကဗျာအလုပ်ရုံလေးဟာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လို့။ ငြိမ်းအေးမှုရဲ့ အရသာသက်သက်ဟာ စိတ်ကို လာလျှက်နေသလိုပဲ။ ကားတံခါး ပွင့်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ကျွန်တော်ဟာ အဘရှိရာ စက်ရုံပေါင်းမိုးကြီးအောက်ကို အပြေးလေး ဝင်သွားလိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် အဘမရှိတော့ဘူး...

ဘယ်ကို ထွက်သွားလဲ ကျွန်တော်မသိဘူး။ အဘ ဘာဖြစ်သွားလဲ။
ကျွန်တော် မသိဘူး။ အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ အဘနဲ့
ပါတ်သက်လို့ အဲဒီ နေ့ကစ ဘာသဲလွန်စမှ မရတော့ဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီ နေ့က အဘကိုယ်စား နံရံမှာ သွေးနဲ့ရေးထားတဲ့
စကားလုံးတွေ ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါဟာ အဘရဲ့သွေးနဲ့
အဘကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် နောက်ဆုံးကဗျာပါ။

“မိုက်ကယ်ချက်ကြီး မင်း ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ မင်း
လာမယ်ဆိုတာလည်း ငါသိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို မစောင့်နိုင်တော့တာ
ခွင့်လွှတ်ပါ။ မေတ္တာမရှိလို့ မဟုတ်ပါ။ မင်း အပေါ် မေတ္တာထားတာ သိစေချင်လို့
ဒီစကားလုံးတွေကို မင်းအတွက် ငါကိုယ်တိုင် ငါ့သွေးနဲ့ စာစီခဲ့ပါတယ်။ အဘ
သွားရတော့မယ် သားရေ...။ အထူးအဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူ၊ သတ္တဝါတို့
သွားရာလမ်းကိုပဲ အဘ သွားမှာပါ။ ဗုဒ္ဓသာသနာ ကွယ်ပြီဖြစ်လို့ သတ္တဝါမှန်သမျှ
လွတ်မြောက်ဖို့ ခက်ပြီဟေ့...။ ဒီတော့ သံသရာမှာ ရေစက်ပါရင်
ပြန်ဆုံကြသေးတာပေါ့။”

“မင်း အခု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာနဲ့ တိုက်ဆိုင်လောက်မယ့်
ကဗျာတစ်ပုဒ် ငါ ရေးပေးခဲ့တယ်။ နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစုလောက်က ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့
ကဗျာဆရာဇော်သစ်ရဲ့ ကဗျာပေါ့...။

ဘုရားမရှိ...

တရားမသိတဲ့ ခေတ်မှာ...

လူဖြစ်လာရတဲ့ မင်းတို့ ကိုယ့်စိတ်အလင်း ကိုယ်သာ

အားကိုးကြပေရော့...

မင်းကို အဘ မှာချင်တာက အရင်းဆိုတာ ငွေတစ်ခုထဲ မမှတ်လေနဲ့...။”

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် အဘရေးခဲ့တဲ့ စာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး။ ဗုဒ္ဓတွေရော၊ သာသနာတွေရော၊ လွတ်မြောက်တာတွေရော ရှုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကဗျာဆရာဇော်သစ်ရဲ့ ကဗျာကိုတော့ ကျွန်တော် နားလည်တယ်။ ကျွန်တော် အခု ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ အရမ်းကို တိုက်ဆိုင်နေလို့လေ...။ နှလုံးသားကို ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကဗျာက တစ်လောကလုံးအတွက် မမှန်ချင်နေ။ ကျွန်တော့် တစ်ယောက်စာအတွက် အမှန်တရား ဖြစ်နေပါတယ်။ အမြဲပါပဲ...။ အဲဒီ ကဗျာကို အထပ်ထပ် ရွတ်ဆိုရင်း ကျွန်တော့် ခြေလှမ်းတွေဟာ မသိစိတ်နဲ့အတူ စက်ရုံပေါက်ဆီကို လှမ်းလာခဲ့တယ်။ စက်ရုံဝန်းထဲက နှစ်ယောက်စီး မိုးပျံကားလေး နံဘေးမှာ ဒေလီယာက ရင်ဖွင့်လို့ စောင့်ကြိုနေပြန်တယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ထွေးပွေ့နှစ်သိမ့်ဦးမတဲ့လေ။

မလိုသေးပါဘူး ဒေလီယာ...

ကဗျာကို နောက်တစ်ခေါက် ရွတ်လိုက်တယ်...

*

လှော်ရင်း နစ်သူများ

အရင်းရှိသူရဲ့ အနား...

အရင်းမရှိသူ ခစား....

မစားရ ဝခမန်း

ပါးစပ်ထဲမှာ လျှာတန်းလန်း...

*